

[Erhard Jakobsen]

ikke lyde voldsom kritik af, at det ikke er lykkedes. Men man må bare ikke bede om, at vi direkte skal stemme for ting, som vi i forvejen havde advaret imod, eller hvor vi havde bedt regeringen om at gøre noget andet, når man ikke har givet os mulighed for at få indflydelse på resultatet.

Med disse kritiske bemærkninger skal det i øvrigt gentages, at vi synes ikke, denne regering bringer landet hverken på afgrundsrand eller noget i den retning. Vi synes ikke, regeringen med dette resultat skader landet, og derfor er vi ikke i stand til at stemme imod regeringen generelt, sådan som man fra anden side har bebudet man vil gøre.

Det var, hvad jeg gerne ville benytte min taletid til at sige.

Ole Henriksen (SF):

Lige så sikkert som vi hvert år skal behandle et finanslovsforslag fra regeringen, lige så sikkert er det nu blevet, at vi hvert andet år skal behandle et lovforslag om indgreb i overenskomsterne.

Den eneste forskel i denne stabilitet er, at vi blot mangler at få grundlovsfæstet overenskomstindgrebene, på samme måde som finansloven er grundlovsfæstet. Noget tyder imidlertid på, at vi er godt på vej til at få rettet denne forskel.

Siden indgrebet i 1975, der jo nærmest må betegnes som et simpelt indgreb, bygget over en forligsmandsskitse, har udviklingen taget fart. Allerede året efter, i 1976, kom augustforliget, som introducerede socialdemokratiets specielle opfattelse af begrebet indkomstpolitik. Lønmodtagerne skulle ved næste overenskomst vise mådehold inden for en ramme af 6 pct., og det samme skulle andre former for indkomstdannelser. Med et nyt indgreb i overenskomsterne i 1977 lykkedes det at tvinge lønmodtagerne ind i denne indkomstpolitiske ramme, mens det som bekendt lykkedes at friholde de andre indkomstdannelser – det er her udbytter og spekulationsgevinster og mange andre ting.

Herved stemplede man sin egen indkomstpolitik som værende et falsum, et bedrag over for lønmodtagerne og et knæfald over for kapitalejerne. Et godt og korrekt skudsmål får indkomstpolitikken i øvrigt i den nyligt udsendte pjece fra SID, nemlig at det her er ikke indkomstpolitik, det er lønpolitik.

Jeg formoder, at statsministeren endnu ikke er ekskluderet af SID og har modtaget pjecen og studeret den.

Den næste vederstyggelighed, som lønmodtagerne præsenteres for, er dannelsen af SV-regeringen. Vederstyggelig, fordi der i denne alliance lå og ligger en bekræftelse på og en vilje til at føre lønpolitikken videre. Hvad er så mere naturligt end at indrette regeringsmagten på samme måde, som arbejdsmarkedet er indrettet på – en halvdel, der varetager Dansk Arbejdsgiverforenings interesser, og en anden halvdel, der varetager LOs interesser? Eller sagt på en anden måde: hvorfor ikke indrette regeringen sådan, at den bedst muligt afspejler magtforholdene i de kapitalistiske samfund, så den kan sikre, at magtforholdet forbliver, som det var? Sådan en regering har vi så fået. En regering, som nu har mod til at gå et skridt videre i lønpolitikken og åbent tale om trepartsforhandlinger, når 1979-overenskomsterne skal indgås. Man ville hermed hjælpe organisationerne med, som det hedder i regeringserklæringen, at sikre forudsætningerne for en stram indkomstpolitik, der så vidt muligt også sikrer opretholdelsen af de disponible realindkomster.

En sådan regeringserklæring sad man selvfølgelig ikke overhørig i Dansk Arbejdsgiverforening. Her var alle tiders chance for en god, politisk nulløsning, måske endda en negativ løsning, og man stillede følgende, må man nok sige, grove overenskomstkraav fra Arbejdsgiverforeningens side: bortfald af dyrtidsordningen, nedsættelse af alle lønninger pr. 1. marts 1979 med 1 kr. 20 øre, bortfald af garantilønnen, suspension af løfteparagraffen og en 3-årig overenskomst. Det kan man kalde et politisk krav. LO bekræftede på sin side sit mangeårige venskab med socialdemokratiet ved at lægge partiets eget forslag om indførelse af økonomisk demokrati på bordet. Man var måske ikke så meget i overensstemmelse med sine medlemmer, da man gjorde det, men man var selvfølgelig i overensstemmelse med det parti, som LO-toppen traditionelt har forbindelser med. Det var altså et selvbestaltet krav, der manglede opbakning fra medlemmerne. Der var også her tale om et klart politisk krav, som sammen med Arbejdsgiverforeningens krav totalt blokerede for en forhandlingsløsning på en normal måde.